Ч. 53. Второк 21 (8) марта 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за злоҗенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — До ситуациї на Угорщині. — Неспокій в Македониї. — Події в Росиї і росийско-японьска війна.

Велике вражінє зробила послідна бесіда президента міністрів д-ра Ґавча, в котрій він обговорював відносини нашої половини держави до Угорщини. Найхарактеристичнійші слова тої бесіди були слідуючі: „В справі управильненя економічних відносин до Угорщини — казав др. Ґавч — правительство без застереженя держить ся тих умов, які вже від довшого часу предложені палаті до ухваленя. Правительство робить то вже для того самого, що з глубини переконаня уважає економічну спільність за найліпшу ще завсїгди форму економічного єствованя обох половин монархії. Чи в хвили, коли всї держави европейскі стремлять до утвореня великих обширий економічних, треба шукати спасеня у взаїмнім обмежуваню себе? Щоби й не стало ся в будучности, палата застане завсїгди правительство готове до енерґічного виступленя у відповідній хвили. Правительство числить при тім на сильну підпору палати, бо тут розходить ся о справу, спільну всїм партиям і народностям.“ Що до справи войскової, то сказав президент міністрів, що нема причини до обави, щоби випробована основа нашої спільної армії, котра есть сильною запорукою мира в Европі, була наражена на небезпечність захитаня. Обі половини монархії мають однаковий інтерес в удержаню того сильного знаряду і длятого президент міністрів не сумнїває ся, що остаточно сьвідомість о тім побідить хвилеві пристрасти.

З Будапешту доносять, що у Кошута відбуло ся в суботу засїданє проводирів опозициї з ґр. Андрашім і Даранїєм, на котрім раджено, яке становище треба заняти в дальших авдиєнциях угорских політиків у Цїсаря. Загально говорять, що криза буде вже в найблизшім часї залагоджена, а мала на то вплинути також і та обставина, що ґр. Тіса сказав, що послідні події вплинули дуже некористно на єго здоровлє і він хотїв би справи державні передати свому наслїдникови. В кругах лїберальних говорять, що Цїсар поручить місию утвореня нового кабінету ґр. Андрашому, а коли би той не приняв ся того, то Векерльови або Сельови. Все буде зависїти від того, чи удасть ся утворити коалїцию, котра не ставила би далеко сягаючих жадань.

В Македониї все ще нема спокою мимо того, що урядово представляють ситуацию в краю зовсїм спокійну і доказують, що в цїлій Македониї нема навіть і тисяч ворохобників та що до того ще й грецкі дружини, які виступали доси против болгарских, розвязали ся та винесли ся до Грециї і в македоньско-болгарскій орґанізациї настав роздор, внаслїдок чого дотеперішна „внутрішна“ орґанізация, що стояла під проводом Сарафова, вибрала собі на проводира Дамяна Ґруєва а Сарафов основує нову орґанізацию, котрої буде проводирем. То одно лиш здає ся бути правдою, що тепер виступають лиш поменші дружини ворохобників, зложені з 8 до 10 людий, але зато виступають они густійше по краю, підчас коли більші дружини в силї 40 до 60 людий появляють ся рідше. Се, видко, належить до орґанїзациї. Що в Македониї рух революцийний ще живе, найлїпший доказ, що дня 12 с. м. прийшло було до борби турецкого войска з ворохобниками, з котрих 8 убито а 5 забрано до неволї. Коло міста Смоян убили Турки 42 ворохобників болгарских а прочих розігнали. В селї Куклєнї в солуньскім санджаку появила ся була сими днями ватага зложена з 1[illegible] людий, котра убила команданта турецкого войска і 9 вояків та 3 башибожуків. Внаслїдок того Турки відтак стріляли до втїкаючих селян і дїтий а наконець підпалили цїле село.

Цїла Росия стоїть тепер все ще під вражінєм катастрофи під Мукденом і здає ся як би весь внутрішних рух трохи притих. Єсть то мабуть лиш тишина перед бурею, котру готова викликати нова мобілїзация. До анґлїйских ґазет доносять з Петербурга, що лиш одна воєнна партия в окруженю царя єсть за дальшим веденєм війни; всї иньші суть того

---

1)

Капітуляция Французів під Седаном.

(Історична згадка. — Написав К. Вербин).

Війна на далекім Всході зі всїма своїми страшними наслїдками стала ся так великою історичною подією, що вже тепер, хоч її по всїй імовірности ще далеко до кінця, заставляє шукати порівнаня в історії. По правдї сказавши, такої війни, як теперішна росийско-японьска, история ще не записала, а се іменно єсть доказом, що в наших очах розпочинає ся нова, вельми важна доба в історії народів, а тим самим і в історії розвою цїлого сьвіта. По тім, що вже загально знане, не потреба би тут вказувати на то, що в сїй війнї перший раз виступив новий азийский нарід, котрий з безпримірною доси скоростию присвоїв собі не лиш европейску культуру, але й европейский спосіб веденя війни, не потреба би нагадувати, що се єсть одинока в історії війна, в котрій рішає ся судьба двох народів рівночасно на мори і на суши, для одного з однаковим щастєм, для другого з однаковим нещастєм; але про се треба тут згадати якраз длятого, щоби виказати вагу сеї війни і виїмкове єї значінє в історії, тим більше виїмкове, що тут виступила до борби мала держава против одної із найбільших на сьвітї, маленький нарід против величезного, перед котрим дрожала доси майже цїла Европа і Азия.

Стало ся отже щось незвичайного, щось небувалого на сьвітї, а коли шукаємо за порівнанєм в історії, то для цїлости сеї війни єго не знайдено; за то в подиноких єї епізодах, а головно в тій катастрофі, яку она звела на росийску державу, можна вже скорше дошукати ся історичної подібности і під тим взглядом нагадує она дуже француско-нїмецку війну з 1870/1 р. Поминувши то, що як свого часу у француско-нїмецкій, так і в теперішній росийско-японьскій війнї причинив ся до побіди головно спосіб веденя війни, опертий на нових основах, найбільшу їх подібність знаходимо в двох точках: в причинах, які довели до війни і в наслїдках, які викликала катастрофа на поли війни. Коли спитаємо за причинами, то в обох случаях, коли поминено самі предмети спору, котрі преці при добрій воли можна завсїгди мирно залагодити, була нечувана бута і безпримірно горде легковаженє противника. Коли же возьмемо під розвагу наслїдки катастрофи на поли війни, та побачимо, що она стала ся в обох случаях причиною зміни устрою державного. Чим була для Французів катастрофа під Седаном, тим єсть для Росиї катастрофа в Порт Артурі і під Мукденом.

Се послїдне порівнанє може ще трохи за сьміле, бо по правдї доси ще не видко ніяких змін в устрою росийскої держави і навіть здає ся, як би до них не мало прийти. Але з того, що вже знаємо, не дасть ся заперечити, що ті зміни вже ідуть, хоч на свій лад дуже поволи і незначно; они навіть силою конечности обставин мусять прийти. Коли же прийдуть, то побачимо, що характеристикою їх буде поступ в загальнім розвою людскости. Старе переживає ся і минає, настає нове і живе. На заходї Европи переживає ся монархічний устрій державний і робить місце републиканьскому; на всходї переживає ся патриярхальний, самодержавний устрій монархічний і робить місце конституцийній монархії. Могла така Японія стати конституцийною монархією, чомуж би не мала стати нею дотеперішна Росия? Але се все ще будучність, а ми гляньмо в минувшість і придивім ся насамперед, які були причини, що довели до катастрофи під Седаном.

Аж до 1870 р. Франция — а поправдї єї цїсар Наполеон III і єго дорадники — верховодила в Европі. Всї оглядали ся на то, що скаже Франция і здавало ся, що нїчо не може обійти ся без згоди або призволу цїсаря Наполеона III. Дипльоматия француска мішала ся у всї справи других держав і старала ся всюди, особливо же в Італії та Іспанії переводити пляни свого цїсаря. Не потреба тут може й згадувати, що н. пр. у війнї кримскій, у війнї Італії з Австриєю а навіть в Мехіку, де погиб цїсар Максимілїян, брат Цїсаря Франц Йосифа, була рука француска. Франция надавала тон цїлій европейскій политицї, а се викликало було у верховодячих кругах францускиx нечувану буту і гордість.

В шістдесяти роках панувала в Іспанії королева Ізабелля з роду Бурбонів (она померла в цьвітни минувшого року), женщина звістна

переконаня, що війнa поправді вже скінчила ся, бо её дальше веденє стрітить непоборимий опір в самім народі російскім. Дві вельми характеристичні вісти додають до сего ті ґазети. Daily Mail доносить именно, що єсть надія на близькі переговори в справі мира, а почин до того мав вийти від хіньского правительства, котре жадає того в інтересі знищених хіньских провінций. Навіть колиби ся вість була неправдива, то треба би бажати, щоби она стала ся правдою, бо анї Росия анї Японія не мали і не мають права вести війну на чужій земли і нищити чужий край. Може длятого бути, що дипльоматия европейска схоче з тим жаданем мира висунути хіньске правительство, котре одно мало би право зажадати заключеня мира. Друга вість, хоч і дуже неймовірна, але не менше характеристична єсть, що цар Николай готов був до мира з Японією, але якийсь монарх европейский, приятель царя, намавляв его заедно до дальшого веденя війни, вказуючи на то, що становище Росиї і повага християньства вимагають побіди білої раси над жовтою. Нема сумніву, що тут бесїда о впливі нїмецкого цїсаря на царя, а характеристичне єсть то, що анґлійска праса старає ся викликати в сьвітї, головно в японьскім негодоване против цїсаря Вільгельма і нїмецкої держави, нинї більше невигідної для Анґлії як Росия.

З вістий, які наспіли з поля війни, виходить, що російска армія під верховною командою Лїневича уступає не до Харбіна, але більше на північний всхід до Кірина. З того покищо виходило би, що Японцї відперли Росиян від зелїзниції Телін-Харбін; але могло би також бути, що Лїневич хоче роздїлити японьску армію на дві части, щоби еї пізнїйше, коли одержить поміч, тим лекше побороти.

Новинки.

Львів, дня 20-го марта 1905.

— Іменованя. П. Намістник іменував канцелїстами намістництва вислужених підофіцирів: Адольфа Лучиньского для Самбора, Мих. Клепана для Коломиї, Йос. Яцковского для Жидачева, Зен. Бранда для Сокаля, Каз. Завадского для Коросна, Павла Варшевского для Вібрки, Прокопа Дзендзеля для Бродів, Кар. Кульмана для Товмача, Стан. Броньского, Войтїха Венгряновича і Леопольда Маковского.

— Перенесеня. Ц. к. Дирекция почт і телеграфів перенесла почтового завідателя Романа Сарачиньского з Рави рускої до Станиславова.

— Нові економічні товариства. В Городку коло Львова засновано „Руский Народний Дім, зарестроване стоваришенє господарске з обмеженою порукою“. Начальним директором став адвокат др. Льонгин Озаркевич, директорами: о. Петро Левицкий і п. Михайло Романюк, а заст. директора о. Ник. Романюк. — В Дулїбах, стрийского повіта, засновано „Спілку ощадности і позичок“. Предсїдателем дирекциї єсть о. Петро Шанковский. В Запитові, львівского повіта, заложено „Спілку для культури торфів, стоваришенє зарестроване з обмеженою порукою“. Головою заряду є господар Онуфрій Максимів.

— Пригоди на зелїзници. З Перемишля доносять: В ночи з середи на четвер вискочив із шин на тутешній стациї зелїзничій товаровий поїзд, а довгі бальки наложені на віз зсипали ся на землю і завалили шлях. В наслїдок того поспішний поїзд, що ішов зі Львова до Кракова, треба було перевести бічним шляхом через Бакінчичи. — З Відня доносять: Особовий поїзд, прибуваючий з Кракова о годинї $7^1/_2$, наїхав в пятницю на стациї Штавдінґ в наслїдок наглого зіпсутя машини на товаровий поїзд, що стояв за стацією. Зголосило ся 36 подорожних, що потерпіли легкі рани. Комунїкация не зазнала нїякої перерви.

— Неудала крадїж. До бюра заведеня для обезпеченя робітників від нещастних случаїв при ул. Браєрівскій у Львові закрав ся в ночи на 23 січня с. р. злодій. В касї заведеня було в тім часї звиж 4 мілїони корон. Злодій пробував всякими способами вломити ся до каси, однако паробив при тім стукоту, побудив сусїдів і остаточно був зловлений. Пізнано є нїм добре звістного вже поліциї Теофіля Павлика або Вацека, 28-лїтного елеґантного „промисловця“, що сидів вже кілька разів за крадїж. Дня 17 с. м. відбула ся против него карна розправа перед львівским судом і засуджено его яко непоправного злодія на 3-лїтну вязницю.

— Намірене самоубийство. На Личаківскім кладовищи у Львові пострілив ся в самоубийчім намірі 19-лїтний лякерничий ученик Станислав Миськевич з причини родинних невзгодин.

— З „Руской Бесіди“ у Львові. На загальних зборах товариства, які відбули ся дня 6 марта с. р., вибрано новий видїл, що уконституував ся, як слїдує: Головою радник суду Тит Ревакович, заступником голови проф. унів. др. Станислав Днїстряньский, господарем урядник банку Іларіон Чапельский, касиєром о. Стефан Мохнацкий, референтом театральним секретар суду Іван Чернявский, секретарем урядник почти Гнатишак, видїловим радник суду Олександер Кмицикевич.

† Помер Александер Ґіжовский, управитель школи в Пісках коло Щирця, в 59-ім роцї житя.

Всячина.

— Гончий лист зперед 2.000 лїт. В стародавнім Єгиптї була поліция і поліцийна служба вже так добре з'орґанїзована, як і тепер, а може навіть і лїпше. Поліция називала ся там оком і ухом короля. Не дивота може, що вже тогди розписувано гончі листи за такими людьми, котрі втекли і котрих не можна було зловити. В старих папирусах, які недавно тому відкрито в Єгиптї, знайдено гончі листи ще з 146 року перед Христом, в котрих дословно так сказано: „В роцї 25 дня 16 Епіфі (10 червня 146 р. пд. Хр.). Молодий невільник Арістоґена, сина Хризипа, посла з Алябенди, іменем Гермон, званий також Неільос, Сирієць, родом з Бамбіке, лїт около 19, середного росту, без вусів, ноги рівні, в бородї ямка, з лївого боку коло губ має близну, а з лївого боку носа бородавку величини сочевицї, на правій руцї повисше кістки наколені варварскі букви. Він має на собі пояс, а в нім 3 міни 10.... чеканого золота, срібний перстїнь, на котрім вирізана фляшчинка скробачка, мав на собі хляміс (плащ) і запаску. Хто его приведе, дістане 2 таленти;

загально із своїх любовних пригод та й з того, що не дуже перебирала в тих, котрих надїляла ласкою своєї любови. Чи міністер, чи ґенерал, ґренадиєр, чи слуга двірский, все одно, коби лиш їй був сподобав ся. Таке житє королевої викликало було в народі велике обуренє і остаточно довело до явної революциї. Було то у вересни 1868 р. Ізабелля виїхала була з Мадриду до міста Сан Себастіян, куди мав також приїхати францускиий цїсар; від сеї стрічи з цїсарем сподївала ся королева великих успіхів для себе. Тимчасом вибухла революция. Знак до неї дав адмірал Топере, котрий зі свого корабля „Сараґоса“ видав відозву до жителїв міста Кадіс. Там приїхав був також вигнаний з краю ґенерал Прім; місто піддало ся, войско стануло по сторонї ворохобників і дня 18 вересня утворено хунту (junta — зборі або рада народна). На другий день приїхало ще кількох прогнаних ґенералів, як Серрано, Дольце і другі і революция розширила ся борзо по цїлій Андалюзиї.

Ізабелля не мала відваги вертати до Мадриду та й не було у неї охоти до того, бо від неї жадали, щоби она вернула „сама“, а она мала тодї при собі свого любаса, якогось Марфорі, і не хотїла без него вертати. Але так само не хотїла она й зречи ся престола, отже іменувала своїм президентом міністрів ґен. Кончу, котрий оголосив в Мадридї стан облоги і вислав против ворохобників ґен. Новалїчеса з войском. Над рікою Ґвадалькивіром коло мосту в Альколея прийшло дня 28 вересня до малої стички сего войска з войска ґенерала Серрано і ворохобники побили войско королевої. На другий день вибухла революция в Мадридї. За приміром столицї пішли міста Барцельона і Сараґоса та другі а хунта в Мадридї ухвалила дня 30 вересня усунути Ізабеллю з Бурбонів з престола. „Проч з Бурбонами!“ понеслось по цїлім краю.

Все то, здавалось би, не стоїть в нїякій звязи з француско-нїмецкою війною. Безпосередно нї, то правда; але ось що дальше стало ся. Серрано прийшов зі своїм войском а тамошня хунта віддала єму повну власть державну. Він зложив дня 8 жовтня нове мінїстерство з членів партиї поступовців і партиї лїберальної а головну ролю в тім мінїстерстві грав мінїстер війни Прім. Провінціональні хунти признали борзо нове правительство і тепер почали ся нові порядки в Іспанії. Найвиднїйші проводирі революцийного руху висказали ся за конституцийною монархією. Розписано на нових основах вибори кортезів, членів палати послів і они зібрали 11 лютого 1869 р. на сесию, на котрій мали остаточно ухвалити нову конституцию. Вже 30 марта був проєкт тої конституциї готовий на слїдуючих основах: Конституцийна дїдична монархія, оперта на як найширших демократичних основах загального права голосованя, але мали бути задержані як і доси дві палати. Дня 1 червня ухвалено сю конституцию 214 голосами против 56 а дня 6 червня оповіщено її торжественно.

Розходило ся тепер о вибір нового короля. Кортези ухвалили закон о реґентиї і іменували реґентом ґен. Серрана аж до часу, коли знайде ся новий король. Королева Ізабелля ще перед тим втекла була до Франциї на замок По і вислала звідтам дня 3 жовтня протест, на котрім і все скінчило ся. Але випукати нового короля не було так легко. Випукувано всїляких кандидатів, але они або не мали симпатиї в краю, або не хотїли приняти предкладаної їм корони, або Франция котромусь з них противила ся. Наконець впали реґентия і правительство на гадку вибрати кн. Леопольда з роду Гогенцоллернів-Сіґмарінґен. Князь той рішив ся дня 3 червня 1870 р. приняти кандидатуру і ось тут починає ся причина війни француско-нїмецкої, котра опісля довела до катастрофи під Седаном.

Рід Гогенцоллернів складає ся з двох лїний: одна франконьска, з віри протестантска, і з неї походили пануючі в Прусах королї, пізнїйші цїсарі нїмецкі; друга швабска, з віри католицка, не належала до пануючої родини. Кн. Леопольд мав тодї 34 лїт і служив в прускім войску; єго жінка була сестрою португальского пануючого короля, брат Кароль був від 1866 р. румуньским князем, а крім того був він ще через свою матїр посвояченний і з цїсарем Наполеоном. Мимо того чутка о сїй кандидатурі викликала велике занепокоєнє. Зараз дня 4 червня француска праса, стояча в близькій звязи з правительством, піднялии крик против сеї кандидатури а що того самого дня явив ся францускиий аґент дипльоматичний в урядї заграничнім і заявив там, що кандидатура кн. Леопольда зробила в Парижи „дуже прикре вражінє“. Єму там відповіли — ґр. Бісмарк був тодї на урльопі — що пруске правительство не має нїякого дїла з сею кандидатурою а то само сказав в Парижи і прускиий посол Вертер, котрий зараз на другий день поїхав до Емс, де прускиий король, пізнїйший цїсар Вільгельм І., був на купелях.

Тимчасом француске правительство заявило в парляментї, що оно супротив всїляких кандидатур до іспаньскої корони держить ся строгої неутральности, але не єсть того погляду, що поважанє права сусїдного народу обовязує Францию до того, щоби она терпіла, аби якась чужа держава нарушувала рівновагу держав в Европі і шкодила інтересам Франциї через то, що посадила би свого князя на престолї Ка-

хто дасть знати, де він перебуває, коли то на сьвятім місци (в сьвятини не можна було нікого арештувати), 1 талент і 2000 драхм, коли же у якогось чоловіка, котрого можна до суду завізвати, 3 таленти і 5000 драхм. Просить ся дати о тім знати урядникови стратеґів. — Разом з ним втік Бін, невільник двірского урядника 1. кляси, присадкуватий, плечистий з сильно розвиненими ногами і зеленавими очима. Коли втік, мав на собі туніку і малий невільничий плащ, а при собі мав жіночу скриночку з 6 талентами і 5000 драхмами. Хто єго приставить, дістане таку саму нагороду як і за тамтого". — Лішого і докладнійшого гончого листу не розписала би хиба й теперішна наша поліция.

— Кілько шпильок минає ся що дня. Одна анґлійска ґазета вирахувала, що в Европі минає ся що дня 84 міліонів шпильок. Коли зважити, що в Европі жиє 240 міліонів людий, то нехай би лиш кождий третий з них згубив що дня лиш одну шпильку, а вже було би 80 міліонів. Але в Европі виробляють фабрики на день аж 84 міліонів шпильок, з чого сама Анґлія виробляє 54 міліонів, Франция 20 міліонів, а Німеччина і другі краї разом 10 міліонів, отже можна сьміло сказати, що коли не більше, то певно не менше як 84 міліонів шпильок минає ся па день, мимо того, що їх не уживає що дня навіть і половина тих людий, які живуть в Европі. Щоденний з'ужиток шпильок представляє вартість 25.000 корон.

Телеґрами.

Будапешт 20 марта. Є. В. Цісар прибув тут вчера вечером о 8 год. 30 мін. На двірци дожидали Монарха власти і мимо дощу велика товпа народа, котра повитала Цісаря грімкими окликами.

Відень 20 марта. Мінїстер краєвої оборони Шенайх приїхав нинї з Йозефштадту.

Константинополь 20 марта. Муфті в Митровици, Ґалї-еффенді згинув з руки якогось Альбанця, котрий стрілив до него з револьвера. Убийник втік.

Париж 20 марта. Тутешне видане New York Herold'a доносить, що Куропаткін подав просьбу до царя, щоби єму вільно було позістати на поли війни де хоче служити вітчині, але цар відмовив тій просьбі.

Льондон 20 марта. До „Daily Telegraph" доносять з Токіо під вчерашною датою: Росияни, котрі уступають в гірскі сторони коло Сінчин (мабуть Сяучинці па всході від мандаринського гостинця недалеко ріки Као — *Ред.*) знаходять ся в дуже прикрім положеню, бо Японці їх зовсім обступили, а они не мають зовсім ніяких запасів поживи і мусять убивати власні коні та їсти.

Льондон 20 марта. Кореспондент бюра Райтера при штабі ґенер. Оку телеґрафує під датою 16 с. м.: Обсаджене Телїна, тої найсильнїйшої з природи позициї вздовж цілої зелїзницї, і то майже без борби, наповнило Японців певностию себе і вірою в свої сили. Відворот Росиян стає ся з кождим днем щораз більше деморалїзуючий. Курокі на чолї значних сил японьских гонить ся безнастанно за росийским войском вздовж обшири 80 миль (анґл.). Часто приходить до борби. Численні віддїли Росиян піддають ся.

Токіо 20 марта. (Бюро Райтера). Часть японьского войска гнала за Росиянами аж до Кайюан (стациї зелїзничої коло міста Каіянсян може на яких 25 кільометрів на північи від Телїна. — *Ред.*) Місцевість ту Росияни опустили, підпаливши перед тим стацию зелїзничу.

Льондон 20 марта. До „Daily Telegr." доносять з Токіо під вчерашною датою: Проживаючі в Японії чужинцї підписали 50 міліонів єнів четвертої внутрішної позички. Сподївають ся, що тота позичка буде підписана в пятикратній висоті.

Льондон 20 марта. До „Daily Telegr." доносять з Йокагами під вчерашною датою: Підчас бурі стратили Японцї коло індо-хіньского побережа один контрторпедовець.

Сант-Яґо де Чіле 20 марта. Оногди вечером завалив ся будинок тутешнього Teatro Lirico. Богато людий згинуло або єсть поранених.

роля V. Маємо надію — казав кн. Ґрамон, тодїшний мінїстер справ заграничних — що то не стане ся; числимо при тім на мудрість і дружбу іспаньского народу, а коли би так стало ся, то сильні при помочи народу сповнимо свій обовязок. Серед грімких оплесків і загального одобреня слів міністра перервано засїданє, а коли по перерві забрав голос президент мінїстрів Олїве і сказав: „То, що сказав мінїстер справ заграничних, то не виповідженє війни; правительство бажає мира, оно бажає его пристрастно... кажу то під словом чести, що нїхто з нас не має ніяких позадних гадок, коли кажемо, що бажаємо мира".

Слова сї нагадують живо подібні слова і росийского правительства, котре також старало ся переконати сьвіт о своїй миролюбивости, коли тимчасом ще на кілька місяців перед воєнними кроками звістно було, а бодай зі всего можна було здогадувати ся, що воєнна партия і найблизше окруженє царя пре до війни з Японією. Иньше дїло, що приготовленє до війни не роблено зовсім явно і на великі розміри. Причина того була та, що Японців легковажено собі незвичайно, легковажено так, що нинї не можна навіть того зрозуміти, як міг той сам Куропаткін, котрий був якийсь час в Японії, не поробити яко мінїстер війни відповідних приготовлень до неї, або бодай рішучо спротивитись тому, щоби его висилано яко начального вожда на поле війни.

Згадані події у францускім парляментї зробили велике враженє в цілім сьвітї, але здавало ся, що непорозуміне дасть ся якось мирно залагодити, тим більше, що ґр. Ґрамон сказав анґлійскому послови в Парижи, що справа закінчилась би найскорше в той спосіб, коли би кн. Леопольд добровільно зрік ся своєї кандидатури. Стало ся однак инакше. Здає ся, що цісар Наполеон III. видячи, що в краю рух републиканьский стає щораз більший і що він щораз більше тратить ґрунт під ногами, хотів відвернути грозячу небезпечність від себе і рішив ся скористати з нагоди, щоби викликати війну, котра, коли би щасливо закінчила ся, укріпила знову єго власть і окружила славою єго особу.

Вже дня 9-го липня приїхав був до Емс французский посол при берлїньскім дворі, ґраф Бенедетті і зачав там напирати на короля Вільгельма, щоби той відрадив, або таки заказав кн. Леопольдови приймати іспаньску кандидатуру. Король не хотів того зробити, бо казав, що князь преці не дитина, анї єго невільник; впрочім він, король, не знає, де тепер князь перебуває і то річ не така пильна, щоби не можна ще кілька днів зачекати. В два днї опісля заявив Бенедетті королеви, що настрій в парляментї і серед француского народу єсть того рода, що мінїстри не можуть вже довше чекати. Здавало ся отже, що ще лиш відступленє кн. Леопольда від своєї кандидатури уратує мир. Іспаньский посол одержав був 12-го липня телеґраму від сіґмарінґского князя, батька кн. Леопольда, що єго син зрікає ся своєї кандидатури.

Можна було тепер гадати, що справа вже полагоджена. Та нї; завела ся знов така дипльоматична крутанина, як тота з росийскою нотою до японьского правительства. Очевидно комусь ходило о то, щоби конче викликати війну, бо Бенедетті дістав в ночи з 12 липня письмо від цісаря, написане вечером тогож дня а даюче єму таку інструкцию, котра мусїла довести до війни.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави руской, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця. Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави руської, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан. Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави руської, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).